

זבאבא עליידי המשטרה, תורגמו למענו עליידי שני מתורגמנים והוא חגיב עליהם בדבאון, זק מדי פעם היה סניד בראשו ואוסר: „לא, לא“ העונש המקסימלי הצפוי: עשר שנים.

קהל בשמח הגדול ביפו שבוצע

בנציון. האם הנסערת הובלה החוצה. היום הראשון של המשפט נסתיים.

שני סוגי דם

מפקח ראשון מנשה שיקמוני עלה ל"דוכן" מצוייד במפות ותרשימים. כראש המעבדה לשיחזור ושרטוט הפשע במטה ה"אוצר" סיפר שיקמוני את חלקו בחקירה.

„יומיים אחרי ביצוע הפשע ערכתי תרשים של השטח“, הסביר. „סימנתי את הי מקום בו נמצאו התחמונים והעקבות. לפי כתמי הדם, צורת ההתזה שלהם וכיוון התזה, קבעתי כי הם נטפו מגובה של 90 עד 120 סנטימטר. הסקתי כי הילדה נישאה בידי אדם מבוגר. את הדם גירדתי מהאבנים, ומסרתי אותו יחד עם כתמי הדם שנתגלו על בגדי הנאשם לבדיקת מעבדה.

„אחר כך ביקרנו בבית אחותו של הנאשם, סניורה סולו. הראו לנו לילה בת ש"נתיים בערך. הראו לי סריטה ברגל הילדה ואמרו כי כל כתמי הדם על מכנסי הנאשם הם מפצעי הילדה שנשרטה. השריטה היתה קטנה, ולא ייתכן כי דם כה רב יזוב ממנה.“

במשך יומיים סיירתי בשטח לבד ואחר כך עם ד"ר גלילי, מהמכון הביאלוגי, כדי למצוא צמחים הצומחים במקום הפשע. 21 ביולי הוביל אותנו הנאשם, יחד עם הסמל אבני, למקום לא הרחק מהכניסה לשטח הגדול. הוא הראה על מקום מצד שמאל, בו מונחים צמיגים, והצביע על מקום מסוים בו שכב, לדבריו, עם זונה. זה היה 17 מטרים מהמקום בו נמצאו מכתמי הילדה.

בדקתי את המקום ובין הצמיגים גיליתי שילינג אחד. כשחזרנו, בדקתי את מכנסי הנאשם. היו שם שטר של לירה אחת, שטר חצי לירה, ארבע מטבעות של עשר פרוטות ושילינג אחד.

„שאלתי את הנאשם אם זה הכסף שהיה במכנסיו, הוא אישר זאת וטען כי היו לו שני שילינגים ולא אחד. הוספתי שני שילינגים לטכום שבדין, כך שהיו לי שלושה. הוא מחה על כך וטען כי היו בידיי רק שניים. כל זה בתנועותי. הורדתי שני שילינגים ושוב מחה. כך שמסקנתי היא ש"היו בכיסי שני שילינגים לבילי הפשע.“

סיור במקום הפשע

באותו סיוור, הוביל הנאשם אותי ואת הסמל אבני, המפקח שמבדל וא"חונה ברטה מבייתו, לכנסית טרה-סנטה. הוא סיפר כי בסביבה ראה ילדה פצועה כבטן בסכין והוא הלך אתה דרך קצרה. אחר כך

דחפה אותו הילדה, והוא השאיר אותה לבד, המשיך בדרך, התיישב על אבן וחיכה. לפי גות בוקר, הלך לאמו לישון.

הנאשם הרגים גם כיצד לקח את הילדה, בעזרת ילד קטן שנמצא במקום. כל השיחה זור צולם בסרט. כעבור חמישה ימים שוב יצאתי לשטח עם הנאשם. הפעם הצטרף אלינו אחי יוסף. הנאשם הוביל אותנו. הלכנו בסמטא העוברת ליד בית-אמו.

„הוא הראה מקום בו טען כי פגש בילדה, ואחר כך הראה מקום אחר, בו ביצע, לדבריו, מעשה מגונה בילדה באצבע. משם חצה את הדרך, עלה על השביל העולה ל"גבעה, פנה מזרחה, הצביע על מקום שבו זרק את תחמוני הילדה.“

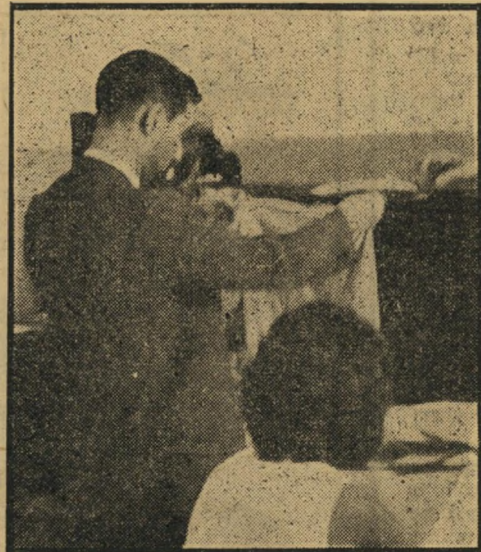
בנציון, שניסה תחילה לעקוב אחר דברי העד, המהם: „לא מבין קיום דבר. למה השופט רושם כל כך הרבה?“

ד"ר לודוויג דרסלר, מנהל בנק שרותי ה"דם של מגןדוד אדום, המשיך את הסיפור: לפי בדיקותי מצא כי סוג הדם של הילדה הוא O.M.N., כמו סוג הדם שנמצא על מכנסי הנאשם ובמקום ביצוע הפשע. סוג הדם של בת אחותו, לעומת זאת, היה סוג אחר לגמרי.

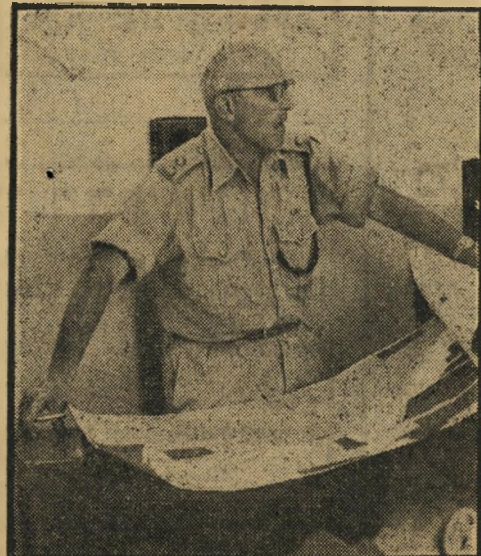
ד"ר משה כלב, אשר העיד כיצד בדק את הילדה ומצא בה פצעים פנימיים רבים, לא האמין כי פצעים כה קשים אפשר לעשות בעזרת אבר מין של גבר. לדעתו, מן הרגע הראשון, היתה, כי המעשה בוצע על-ידי אצבע או מכשיר כהה. כאשר ראה אחר-כך את יד ימינו של הנאשם, מצא כי אצבע אחת לקיחה ולא ניתנת לישור — גילוי שחוק בו את השקפתו הראשונה.

„זהו האיש!“

מגדת המשטרה הילדה חוה, חוקרת נוער, סיפקה את התחילה הבאה. „לרא" שונה באתי לילדה יום אחרי המקרה. הייתה

מוצג הרמיים. פרקליט המחוז יעקב בראור מציג בפני בית-המשפט את מכנסי החוכתמים של הילדה הקטנה — קרבן הפשע הנורא.

כך זה קרה: מפקח ראשון מנשה שיקמוני, מומחה המשטרה לשיחזור, סתאר בעזרת ספה בדוקת של מקום הפשע — השטח הגדול.

לבושה כאחות. ישבתי עלידה ושוחחתי עמה על נושאים שונים, אך לא נגעתי בעצם הענין.

תחילה היתה הילדה תחת השפעת המור"מיום שקיבלה אחרי הניתוח. אבל אחר-כך, סיפרה לי בעצמה. זה מה שהיא אמרה לי: הוא היה שחור וגדול ויש לו עיניים שחור רות ורגלים שחורות. הוא לקח אותי וסחב אותי ברגל וסחב אותי וסחב אותי וסחב אותי... האיש דיגדג אותי מתי שישנתי ליד האבא שלי והוציא אותי דרך החלון. הוא סחב אותי מהרגלים חזק. הוא פתח את הרגלים שלי ושחט אותי עם אקרה.“

למחרת, הציגה הסמלת לילדה משחק של תמונות. במשחק היו 24 דמויות. „שמתי את כל התמונות על מיטת הילדה ושאלתי אותה למי דומה האיש. הילדה הצביעה על אחשוורוש, דמות גבר עם זקן קטן ואמרה שהוא דומה לו. הילדה התחילה להכות תמונה אחרת ואמרה: „היה לו אקדה כמו לוח“. הילדה הצביעה על תמונה של חייל עם רובה שהיתה בין יתר התמונות.

„שאלתי את הילדה: מה העשי אם אני אביא את האיש?“

„הילדה השיבה: „אני אהרוג אותו עם אקרה, ואפתח לו את הרגלים, ואקרע אותו!“

המשיכה הסמלת: „למחרת נכנסתי לחדר בו היתה הילדה, היו שם כבר רופא הסמל החולים ד"ר גיילר, המפקח שמבדל, הסמל אבני והנאשם בנציון. לקחתי את הילדה על הידים וניגשתי עמה לכל אחד מהנוכחים, כשאני מצביעה על כל אחד מהם ושואלת אם זה האיש. היא תמיד צנתה לא. כשהצביעתי על הנאשם, הילדה הצביעה עליו ר אמרה: „זהו שעשה לי. הוא הכניס לי ברול. זה האיש שעשה לי דם.“

אורה נמצעה ברגל

ניורה סולו, אחותו של הנאשם, צעיר רה צנומה, בעלת הבעה של חיה נר דפת, היתה העדה השנייה. היא התקשת לדיבור ומדי פעם העיפה מבט הססני לע"כ בר בנציון ואחותה ברטה. ברור היה כי חששה מה הם יגידו לעדותה. את השאלות היה צריך להסביר לה פעמיים-שלוש וא פילו יותר מזה. רק כאשר נדמה היה לה כי לא תיזק לאחיה, השיבה כהלכה.

סיפרה סניורה, בת ה-22: „כשבנציון בא לבית שלי, בו אני גרה יחד עם אמא שלי, אני נותנת לו לאכול. אמא שלי מכבסת בשבילו את הכביסה. כשבא ביום שבת ל"בקר, הוא לקח את הילדה שלי אורה ביד (פחותת להראות כיצד לקח את הילדה. רק לאחר מצמוץ עיניים של ברטה אחותה, הס כימה להרגים את התנועה. תוך היסטוס רב, והלך לקנות לה שוקולד בקיוסק על-יד הבית. הילדה היתה יחסה ופצעה את עצמה ברגל והתחילה לבכות. בנציון לקח את הי לדה על הידים בשביל שלא תבכה וירד הרבה דם מהרגל שלה. כל המכנסים שלו היו מלאים דם.“

גם החולצה שלו היתה מלאה דם. הוא השאיר אחר-כך ביום ראשון את הבגדים לכביסה. אבל באה מסטרה ולקחה את הכל. לא הסקנו לכבס אותם.“

גם משוגע לא עושה

בית מפפר 19, ברחוב 39, יפו, הוא בית בן שלושה חדרים בו גרות שלוש משפחות. בבית זה גרה משפחתו של ה"נאשם באונס בנציון אליעזר דויד. הגברים של הבית ישבו על המדרגות לפני הבית, הנשים השכיבו את הילדים או הכינו את ארוחת המחר.

דורה אליעזר דויד, אמו של בנציון, ישבה וקילפה גזר. כיצד מסבירה היא את התנהי גות בנה?
„אני בטוחה שהוא לא עשה ככה“, קבעה.

„נכון. הוא לא בסדר. אבל הוא לא יעשה דבר כזה. כשהיה ילד ורציתי להכניס אותו לבית-הספר, לא רצו לקבל אותו. אמרו שלא יודע לדבר. הוא שאר לשחק ברחוב. גם את בתי סניורה לא רצו לקחת, מפני שלא ידעה לדבר. אבל אחר כך לקחו אותה והיא למדה לדבר בבית-הספר. אבל בנציון לא למד. הוא עבד כל החיים שלו כסבל.“

„בנציון אין לו חברים. הוא תמיד הולך לבד. כמו משוגע. אבל מה שאומרים שהוא עשה, זה לא נכון. כי אפילו אדם משוגע לא יכול לעשות ככה לילדה קטנה.“
היה זה בדיוק מה שיעקב בראור, טרקי ליט מחוז תל-אביב, החליט שיוכיח כי אמנם ביצע בנציון אליעזר דויד.